

la consideració que significava l'acolliment que els hi donaven els catalans que romanien en aquestes terres i la confiança que en ells dipositaven; a compte de fer-se càrrec del deure que per a ells significava endegar l'actuació dels germans que es posaven sota el seu guiatge per a que els conduïssin pel camí de la dignitat i el compliment dels seus deures amb Catalunya, mirant més per llurs propis beneficis que pel bé de Catalunya, han tractat d'introduir dintre d'aquests nuclis que sempre ací a Amèrica havien demostrat el més pur patriotisme, un confusionisme criminal, fent-los-hi veure que el camí que devien seguir, era el de la política que ells feien, això és que devien de treballar per a la restauració de la República Espanyola i, per tant, per la conformitat de Catalunya a seguir sotmesa a la voluntat dels espanyols i al que aquests vulguin donar-li.

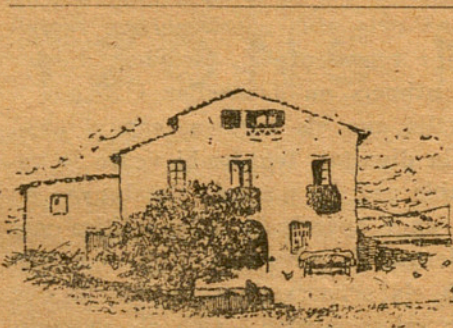
Moltes vegades ens hem deturat a pensar el motiu de l'actuació de tants i tants homes que havent obtingut amb els vots la confiança d'alguns sectors del poble català i havent pogut palpar per ells mateixos la inutilitat de politiquejar amb Espanya per derivar-ne algun benefici per Catalunya, encara avui, gaudint de plena llibertat per exposar sos anhels de catalans, doncs no ens podem imaginar que cap component d'un poble sotmés pugui preferir l'esclavitud a la llibertat, no tinguin el valor de proclamar que estem disposats a lluitar per l'absoluta independència de Catalunya i, per tant, aconsellar als catalans d'Amèrica i conduir-los per l'únic camí que podem seguir dignament.

D'aquest tant i tant pensar en el per què de l'actuació d'aquest homes que podrien fer bon servei a Catalunya i s'estimen més fer-lo a Espanya, n'hem tret en conseqüència, això següent: són els interessos seus, les pessetes, que fan que actuïn de tal faiso. Es sapigut que són els Negrin i els Prieto —els grans patriotes espanyols que han demostrat com estimen Catalunya— els que a l'estranger tenen les pessetes que s'emportaren d'Espanya i amb elles, per mitjà de subvencions, fan rutllar per on volen a aquells qui far arribar les engrunes

del gran àpat. Es potser aquest el "bucilis" que fa que els polítics catalans, estimant-se millor un bon vagar que una bona rectoria, troben més còmode rebre alguna subvencioneta i fer protestes d'espanyolisme que no pas exposar-se a algunes privacions i treballs com els que hem tingut de passar molts dels que hem vingut a Amèrica a obrir-nos pas amb el nostre sol esforç.

Així ells, que pel que es veu creuen que, en acabar-se la guerra, serà restituïda, tot seguit, la República Espanyola amb el govern que tenia quan caigué, pensen segurament passar, automàticament, a ocupar els mateixos saborosos llocs que tenien, sense cap esforç, ja que la confiança guanyada per la seva propaganda i submissió, els farà plaents als dirigents espanyols que seguiran comptant amb ells per dominar a Catalunya.

Aquesta és a nostre entendre la verdadera causa de l'actuació de tots aquests senyors polítics nou-vinguts que s'han introduït en algunes entitats catalanes d'Amèrica i sorprenent la bona fe dels seus components, mo-

“¿Quin ha d'ésser el futur Estatut de Catalunya? ¡Ah! No en tinguen cap dubte. Ha d'ésser tornar a çò que fou Catalunya del 14 al 17 d'Abril de l'any 1931, és a dir, una República Catalana que pugui pactar, si li plau, lliurement i amb personalitat pròpia amb tots els altres pobles lliures del món. Aquest ha d'ésser el futur Estatut”.

(F. Maspons i Anglasell, en la conferència de "Palestra", el 8 de febrer de 1933).

difiquen la seva actuació i aprofitant-se d'aquesta situació de privilegi i del prestigi que elles tenen, poden seguir laborant amb més intensitat i amb menys perill per a la perpetuació de la "conllevància" entre els **hermanos** (...quins "hermanos") i l'humiliació de Catalunya. Aquesta i no cap altra pot ésser la causa de la seva actuació. A menys que, tot és possible, no es creguessin dignes de merèixer la confiança del poble català en una Catalunya dignificada, lliure i sobirana, que tot podria ésser perquè el poble te sobrants motius per a retirar-los-hi.

Es així doncs, que mentre els qui estimem Catalunya portem per lema aquell "Catalunya, Catalunya i Catalunya" que enlairava el malhaurat Dr. Martí i Julià, ells porten aquell popular lema de "primer jo, després jo i sempre jo" important-los poc tot el que ha passat el nostre poble i tot el que passa actualment. Avantposen la panxa a la dignitat de la pàtria que els vegé néixer. Són gent venuda als "quartos" dels polítics espanyols; són els que venen sa terra per quatre xavos; són ells qui, mentre milers i milers de catalans sofreixen les penúries de l'exili forçós, passant fam i misèria, viatjen a tot luxe i viuen amb totes les comoditats i gustos amb les pessetes o franes amb que han venut sa dignitat, sos sentiments i sa consciència, als polítics espanyols que reparteixen les engrunes.

Catalans de les Amèriques, desvetlleu-vos No us deixeu ensarronar. Abans, sense aquests dirigents, seguien el camí recte a que us menava el vostre deure amb Catalunya. Avui, us esteu apartant d'aquell camí. Acollim, i anem amb ells a tot arreu, als catalans dignes que s'han vist foragitats de la terra estimada, pero foragitem dels costat nostre a tots els traidors que volen portar-nos de nou a l'esclavitud perquè no senten res en sos cors, només el dring de la moneda amb que els hi paguen la traïció els compradors de consciències, els polítics espanyols que tot ho volen, menys el reconèixer el dret de Catalunya a la seva llibertat.

Patrici Lliure.

Bayamo, Febrer del 1942.